

Yaşam ve ölüm arasında Ali bey, hep sevdiklerimizi yitirmekle uğraşırız. Onların yok olması bizi korkutur ve bu korku onların yok olmasından daha büyük bir acı verir. Korku bizimle konuşmaz, sadece buyurur. Biz de korkuya konuşmayı aklımıza getirmeyiz, söylediklerini yapınca büyümeyeceğini düşünürüz.

Böyle olmadı. Bana korkmamı söyleyenlere dönüp *hayır, korkmak benim değil* demek isterdim, demedim. Korkuyormuş gibi yaptım ama korkuya kendimi bırakmadım.

diye başlayan bir hikaye yazmayı denedim ve yine olmadı.

Kesin olmakla beraber veya kesin olmamakla beraber kesin olmasını umduğumla beraber kendimi takdir edilmeye değer görmüyorum. Tefsir edilmeye değer buluyorum.

İnsanların kafasını merak ettiğim zamanlar oluyor. Ne düşünüyorlar? Bu merakımı herkes için tatmin edebilmiş değilim ama içine bakmaya yaklaştığım kimselerde duyduğum ümit kırıklığı yeterli.

Tüm cevapların anası ölüm. Tüm soruların anası ölüm.

Masal yazmak istiyorum. Zevk alarak yazacağımı sanmıyorum. Masalları sevmem ben ama oğluma masal okurken daha iyisini yazabilecekmişim gibi geliyor. *Masal* derken masaldan bahsediyorum, çok derin hikayelerden değil, hayalgücünü gıcıklayan ve bir dere gibi kıvrılarak akan hikayelerden. Konular hep kır veya sokak konuları. Uzayda, çalışma yerlerinde, savaşlarda, bilgisayarlarla geçen masallar yok. Eşyaları, duvarları, yemek takımlarını, pipetleri, sobaları, yaprakları, araba lastiklerini konuştu-ran da görmedim. En fazla hayvanlara dil veriyor masalcılar.

Yapmak istediğim ama yapamadığım pek çok pek şey var. Yazmak istediklerim dolu. Eskiden daha çoktu, şevkim de zamanın elinde çürüdü gitti.

Bir de şevkpalazı insanlarla fazla mesai geçirince böyle oluyor.

Ama bir dinleyicim olaksa bence masal yazabilirim. Şimdiye kadar yazdıklarımın daha faydalı bile olabilir.

/Düşüncem geç geliştii/ diyordu Oğuz Atay. Benimki geç gelişmedi ama ifade edecek hale gelmem uzun sürdü. Hala o hale gelemedim.

Kendimde bir duruluk hissediyorum. Sakinleştii.

Tüm uhrevi ve dini telmihlerinden uzak kalmak şartıyla *sanırım erdim* diyecek kadar sakınleştii. Bizde *erdim* deyince, *hadi bize bi keramet göster la* diyen tipler var. *Kızım bi Fransızca konuş da teyzenler duysun.*

Bir de *cennetlik* görülme tehlikesi var. İnsanlardan uzak duruşumun bir sebebi Allah nezdinde işimin garanti olduğunu düşünmeleri. Böyle düşünen, düşünmesi muhtemellerden uzak duruyorum. Dini telmihlerinden ayrı dediğim bu. Birilerinin *işimi* garanti görmesi kadar işimi zorlaştıran mevzu olacağını sanmıyorum.

Tuhaf bir hafiflik hissi. Hayat aynı hayat ama ben biraz denişğim.

Yazıların azalması biraz da bundan.

Sinirlenmem gereken, sosyal medyada okuduğum iş, aş, eş, beşer şikayetlerinden daha büyük bir olay yaşadım. *Daha büyük* olduğunu düşünüyorum ama böyle hissetmiyorum. Belki de değildir. Onbeş gündür uğraştığımız bir makalede, hocaya teslim etmem gereken sabaha kadar başkasından makale ve sonuç bekledim. Bir haftadır beni oyalayan hanım kızımız çeşitli yerlerinde *TODO* yazan, anlattığı yerleri de pehlivan tefrikası gibi uzatan bir metin gönderdi. Bunu da teslim etmem gereken zamandan üç saat önce, sabah altıda gönderdi. Dergiden uzatma istedik ama bilmiyorum ne olur.

Sonradan baktığım kadarıyla bana gönderdiği sonuçlar da yanlıştı. Yanlış derken, *en iyi* gibi görünenin *en kötü* çıkmasından bahsediyorum. $\frac{3}{5}$ yerine $\frac{5}{3}$ yazıp, *aybu sonuçlar çok iyi* demekten. O sonuçlar üzerine yaptığım tüm yorumlar berhava oldu.

Şimdi böyle bir durumda içimden bir öfke yükselmesini beklerim. Normal olanı bu değil mi? Bana biri bunu anlatsa, sonra da ne kadar kızdığını anlatsa gayet normal karşılarım.

Velakin böyle bir durum yok. Dalga geçer gibi attığı maillere bile cevap vermiyorum. Cevap verecek halim olmadığından, öfkeden köpürüp boğasım geldiğinden değil. Sadece *bir dahaki sefere bu hanım kızımızla çalışmayacağım* gibi bir şey geçti içimden, o kadar. Bunu da *bir dahaki sefere* kadar aklımda tutabilir miyim bilmiyorum. *Yoksa şoka mı girdim?* diye sordum kendime, şoka girsem herhalde oturup bunu yazamam, değil mi?

İşte byle olunca *sanırım erdim* diyorum. Ancak bu kadar yani, uğmamı falan beklemeyin.

Farketmiř olacağınız gibi sitenin reteę ve RSS programları değişti. reteę artık o r g -mode kullanıyor, RSS programını yine kendim yaptım. Bir anormallik olursa iletisim@eminresah.com adresinden intikal edebilirsiniz.